

Ook Carré smelt voor Lotti

Helmut Lotti gaat zingend de zaal in. Het blijft bij zwaaien, handen schudden en een enkel handkusje. Foto Edwin Smulders

Door Henk Langerak

WIE DENKT DAT Helmut Lotti maar een watje is, omdat hij vooral oudere

dames behaagt met risicooloze semi-klassiekers als Funiculi-Funicula, Kalinka, Hava Nagilah of Tiritomba, die heeft hem nog nooit Sailing van Rod Stewart horen zingen, of de Bohemian Rhapsody van Queen. En die kent hem zeker ook niet van de Presley-medley waarmee de tengere Belg steevast zijn programma besluit.

In Carré, bij het eerste van 12 concerten in Nederland, begon het publiek bij die nummers eigenlijk pas goed te reageren. Dat bevreemdt Lotti niets. „Dat komt door de variatie, de afwisseling. Als ik een hele avond rock zou zingen, zou bij een langzaam nummer ook zo worden gereageerd.”

Toch was de kloof groot tussen zijn Amsterdamse optreden — voor de tweede keer in zijn leven in Carré — en dat van 16 januari waarmee hij New York veroverde.

Toen Lotti daar zingend de zaal inwandelde, werd hij van alle kanten besprongen en wilde iedere vrouw hem knuffelen. Nu bleef het bij wat plichtmatig zwaaien en een enkel handkus-

je. Stelde die Nederlandse stijfheid hem niet wat teleur?

„Maar nee, ze zijn toch tot het einde gebleven. En toen is er ook goed geapplaudiseerd?” Hij wil het zelfs nog wel beelderiger uitleggen: „Als ge met iemand vrijt, bent ge toch ook even bezig voor het hoogtepunt komt. Dat moet toch niet te vroeg komen?”

Maar Lotti geeft toe dat een artiest de Nederlander altijd eerst moet zien te overtuigen. „Hij wil gewoon waar voor zijn geld. Dat heeft niets met zuinigheid te maken. Je moet eerst laten zien wat je kunt en dan oordelen ze wel aan het einde van de avond.”

Dat oordeel bestond overigens wel uit een staande ovatie en een overtuigende roep om meer. En dat terwijl de zanger zich niet helemaal lekker voelde. Hij was voor interviews en promotie van zijn cd's weer in Amerika geweest en kampte nog een beetje met een jetlag. Zijn programma voor de komende maanden ziet er indrukwekkend uit.

België, Nederland en Duitsland heeft hij al in de achterzak zitten en nu volgt Frankrijk. Begin juni staat hij in het beroemde Olympia. En meteen daarna reist hij weer naar Amerika waar hij 11 concerten zal geven,

o.a. in Philadelphia, Cleveland, Detroit, Pittsburgh en Washington.

Lotti begrijpt het bijna zelf niet, want als hij op het podium staat in zijn pandjesjas met wit strikje, staat er nog altijd een verlegen aandoend menneke. „Ik ben een beetje nerveus vandaag. Ik sta niet elke dag in Carré, hè.”

Of na een hartelijk applaus: „U bent veel te lief voor mij.” En als hij er dan ook nog zo ontwapenend bij glimlacht, smelt het publiek. Overal. Ook in het verweerde Amsterdam. En wanneer dat publiek bij Lotti's zoveelste bedankje wat begint te giechelen, blijkt dat hij geroutineerd genoeg is om dat te pareren: „Ja, ik zal het nog eens beleefd zeggen.”

Overigens verkondigt hij ook nu weer dat hij zijn smeltrepertoire binnenkort zal aanpassen. Lotti gaat iets heel anders doen. Maar wat, dat moet nog even geheim blijven. Het zal opnieuw een project zijn met het Golden Symphonic Orchestra dat hem onder leiding van André Walschaerts met een enthousiasme begeleidt alsof het de eerste keer is dat het voor hem speelt.

„Ik blijf toch proberen melodieën te zingen die mijn moeder ook mooi vindt.”